

Куба — першае выпрабаванье

(Заканчэнне з 1-ай бач.)

шынца польмі ў той час, калі ў іншым месцы загараецца новы лажар?

У вадказ на гэта прэзыдэнт Кэнэды ўжо 19-га красавіка ў сваім пасланыі да Хрушчова з асаблівым націкам пе-расцярот Маскву перад сійнай інтэр-венціяй у заходній гэміфэрі ў выка-заў надзею, што Масква ня будзе выка-рыстоўваць падзеяў на Кубе ў якасці прэцедэнту для распальвання новых крэслісціў у іншых часціх сьвету. У яс-ных словах Кэнэды паўтарыў сваё ась-ветчанне, што Амерыка ня мае намеру ўмешвашца ў нутранаамерыканскіх новіх крэслісціў у іншых часціх сьвету. У яс-ных словах Кэнэды паўтарыў сваё ась-ветчанне, што Амерыка ня мае намеру ўмешвашца ў нутранаамерыканскіх новіх крэслісціў у іншых часціх сьвету. У яс-ных словах Кэнэды паўтарыў сваё ась-ветчанне, што Амерыка ня мае намеру ўмешвашца ў нутранаамерыканскіх новіх крэслісціў у іншых часціх сьвету. У яс-ных словах Кэнэды паўтарыў сваё ась-ветчанне, што Амерыка ня мае намеру ўмешвашца ў нутранаамерыканскіх новіх крэслісціў у іншых часціх сьвету.

Саветы гарачкава ўзбройвалі войскі раз-жыму Фідэля Кастро цяжкім танкамі й МІГ-амі. Ня глядзячы на гэта, ня толь-кі ў краінах камуністычнага разжыму, але ў многіх краінах Лацінскай Амерікі ўспыхнула абуроньне супраць За-дзіночаных Штатаў, што гэта яны пад-гатавалі інвазію супраць Кубы.

Такім чынам Амерыка і ў першую часу прэзыдэнт пастаўлены пе-рад цяжкім гістарычным выпрабаваніем: а што-ж далей? Слыніца на тым, што Фідэль Кастро ўзноў умацуе свой разжым і абаронца на сілы Савецкага Саюзу, гэтым разам ужо бязь нікага зборнікі, што складаецца з саміх Ку-банцаў.

Некаторыя выразныя сымптомы пас-казваюць, што Амерыка спыненна шукаваходу з клапатліве сытнай і што

гэты выхад ужо канкротна намечаны.

Ен выразна быў сфармульваны ў пра-мо-вым разыдэнта Кэнэды да выдаючым раз-жыму

амерыканскія прэзыдэнты 20-га красавіка, калі ён заявіў, што Амерыка ў будучыні ў інтэрэсе собскае бясьпечнасці гатавая

адна інтэрвэнцыя на Кубе, калі ня

безадкладна выканала нашыя забавя-заны ў нутранаамерыканскіх състэме-з мэтаю абароны гэтае гэміфэрі перад

вашнінай агрэсіяй». Сваі пасланыі за-кочнікі Кэнэды поўнымі глыбокай вы-мовы словамі: «Вы павінны прызнаць, што вольныя народы съвету не акцептуюць Вашай тэзы аб няўхільнасці каму-ністичнай рэвалюцыі. У што Ваш урад

верыць, гэта Ваша сабская справа. Але

што Ваш урад у цэльм съвеце робіць,

гэта справа цэлага съвету. Вялікая ра-вальюція ў гісторыі чалавечтва ў міну-ласьці, сучаснікі будучыні зьяўля-еца рэвалюцыі тых, якія наважаныя

быць свабоднымі».

Падзеі на Кубе паставілі прэзыдэнта

Кэнэды перад вельмі цяжкай і адказнай

проблем. Як правільна піша ізмецкая

мюнхэнская газета «Зюд Дойчэ Цайтунг»

у перадавіцы за 20-га красавіка. «У вы-падку Кубы зьяўляеца ён (прэз. Кэн-эды) змушаны не толькі бараніць вяду-чай ролі Задзіночаных Штатаў у цэлай Амерыцы, але ў пазыцыі цэлага съве-ту». Перадусім як можна разумець сло-вы прэзыдэнта аб амёрыканскіх съм-патаў для кубанскіх паўстанцаў і аказ-ванын ім мілітарнай помачі і адначас-ных запішвайшы, што Амерыка не на-мерана інтэрвэнцыя на Кубе? Дзе ляжыць мяжа між гэтымі бадай што ад-назначыні паніцціямі? Дзе гранічна лінія між актыўнай съмітнай і адкры-тым умашаньнем? Пасынна ў чыста-ідзяльнай съмітнай бадай што ня існуе.

Таму ў словах амёрыканскага прэзы-дэнта ў першых дніях паўстанні вычу-валася шмат яясна ўнадасканага.

Тымчасам падзеі хутка развязваліся да-

лей і на іхны вынік доўгта чакаць ня

прыбыццю. А вынік быў сумны: ужо

19-га красавіка, г. зн. на чацвёрты

дзень сталася ясны, што Кастро ала-

наваў сътуацию ў паўстанскіх сілах бы-

лі ім зьнішчаныя. Аказалася ўсё-ж, што

узпраўды амёрыканская помач кубан-

скіх рэвалюцынізрам дамей пасынай

съмітнай ня ўшла, і гэта ў той час, калі

адаленным востравам і што клопаты

Вашынтону на візэрпраўляючы адно вы-каванын спачуванія ў няўмешвань-нем. Гэта ня першы раз, што камуні-

стичныя паніцы тапталі адваенных

мужчын і жанчын, якія змагаліся за ад-

наўленые незалежнасці свайго краю.

Апрача гэтага, выпадак Кубы не зья-

ліеца апошнім эпізодам вечнага зма-

ганыя свободы супраць тыраніі ў съве-це.

Калі прыйдзе час, што Задзіночаныя

Штаты будуть змушаныя дзеіць адны,

каб бараніць сваё бясьпечнасці, тады

«не паслухаюць яны лекці аб інтэр-

венці з вуснай тых людзей, характеристыкі якіх на вечнія часы запісаюць на а-к-

рэв'яўленых вуліцах Будапешту».

Як бачым, сказана даволі шмат і да-

волі ясна. А гэткія слова звычайна на

першер ня кідаюцца. «Нью Ёрк Таймс»,

каментуючы гэтыя слова, 21-га красаві-

ка таксама пісаў нядзвізначна:

«Мова

прэзыдэнта Кэнэды да Амёрыканскай

асацыяцій газетных выдаўцоў, сказана

на доктар Кардана быў блізкім супра-

цоўнікам Фідэля Кастро і прэм'ерам яго-

нага першага ўраду. Цяпер ён ачольвае

Кубанску Рэвалюцыйную Раду загра-

ніцай. 9-га красавіка сёлета доктор Кар-

дана выступіў праз рады ў Нью Ёрку

з заклікам Рэвалюцыйной Рады да Ку-

банцаў, якіх ўцеклі ад рэжыму Кастро

і жывуць цяпер вонкіх баяць Кастро і ягоны рух, але

тады ён стаўся дыктатарам Ку-

бы. — якіх змагаліся за ад-нозаджэні

ні паніцціямі? Дзе ляжыць мяжа між гэтымі паніцціямі? Дзе гранічна

лінія між актыўнай съмітнай і адкры-

тым умашаньнем? Пасынна ў чыста-

ідзяльнай съмітнай бадай што ня існуе.

Тому ў словах амёрыканскага прэзы-

дэнта ў першых дніях паўстанні вычу-

валася шмат ясна ўнадасканага.

Тымчасам падзеі хутка развязваліся да-

лей і на іхны вынік доўгта чакаць ня

прыбыццю. А вынік быў сумны: ужо

19-га красавіка, г. зн. на чацвёрты

дзень сталася ясны, што Кастро ала-

наваў сътуацию ў паўстанскіх сілах бы-

лі ім зьнішчаныя. Аказалася ўсё-ж, што

узпраўды амёрыканская помач кубан-

скіх рэвалюцынізрам дамей пасынай

съмітнай ня ўшла, і гэта ў той час, калі

адаленным востравам і што клопаты

Вашынтону на візэрпраўляючы адно вы-каванын спачуванія ў няўмешвань-нем. Гэта ня першы раз, што камуні-

стичныя паніцы топталі адваенных

мужчын і жанчын, якія змагаліся за ад-

наўленые незалежнасці свайго краю.

Апрача гэтага, выпадак Кубы не зья-

ліеца апошнім эпізодам вечнага зма-

ганыя свободы супраць тыраніі ў съве-це.

Калі прыйдзе час, што Задзіночаныя

Штаты будуть змушаныя дзеіць адны,

каб бараніць сваё бясьпечнасці, тады

«не паслухаюць яны лекці аб інтэр-

венці з вуснай тых людзей, характеристыкі якіх на вечнія часы запісаюць на а-к-

рэв'яўленых вуліцах Будапешту».

Як бачым, сказана даволі шмат і да-

волі ясна. А гэткія слова звычайна на

першер ня кідаюцца. «Нью Ёрк Таймс»,

каментуючы гэтыя слова, 21-га красаві-

ка таксама пісаў нядзвізначна:

«Мова

прэзыдэнта Кэнэды з Бару Кругота,

Шмат дзяцей, паночку, маю,

А карміш іх чым — ня знаю.

Працаўнікі — не здалеци,

Бо гультай я ў гэтым съвеце!

Красыці? — Краўбы, дык баюся,

Бо, крый Божа, пападуся

Да пачцівых як людзей,

Так паходзяць ля грудзей,

Што жыць стане неахвота!

Вось

Рэха 25 Сакавіка ў ВОЛЬНЫМ СЪВЕЦЕ

(Заканчэнне з папярэдняга нумару)

САКАВІКОВАЯ ГАДАВІНА У ТАРОНТА

Сакавіковую гадавіну Беларусы Таронта і ваколіц сёлета, як і ў мінульм годзе, съявітавалі ўсе супольна.

Арганізацыйны съявітаваныня зіймаўся Каардынацыйны Камітэт, які быў утвораны яшчэ мінулай восеньню супольна Бел. Нацыянальным Аб'яднаннем у Таронце і таронтанскім аддзелам Згуртаваныя Беларусь у Канадзе. Да кампэнты ў съявітаваныня зіймаўся

на перабіралі клявішы акардыёну, ды малымі ножкамі, што боўталіся ў так вальсу далёка не даставы падлогі. Таксама «Крыжачок», які не танцавалі, а проста красалі пад сунучны лязгат падковам Рагнеда і Вітаўт Рагулі, а пасля «Полька Янка» Алеся Сладкоўскай, Эвы Пашкевіч і Хрысьціны Сыцепановіч, ды напаследок выступіхору ацаўскіх дзетак пад кіраўніцтвам сп. Лішчонка выклікалі щырыя волескі прызнаныя й сымпаты.

Галоўным-жакі дасягненіем нашага съявітаваныня было тое, што Беларусы пачынаючи ўсъведамляць сваю спарадную ролю й заданыне тут на эміграцыі, ставічы справу годнага рэпрэзентавання беларускага імені перад чужынцамі вішчы эгасцічных груповых амбіцій. Жадаем, каб гэтае дагэтуль мясцовую зіўвішча стала на эміграцыі агульна-беларускім.

У съявітаваныня прынялі ўдзел шматлікі запрошаныя прадстаўнікі Канадыскага Федэрацыйнага і Правінцыйнага Ураду ды іншых этнічных групав, якія ў сваіх прамовах вітаі бел. эміграцыю із стойкай вернасцю ідэялю дзяржаўнай незалежнасці Беларусі ды жадалі хуткага ажыццяўленыя гэтае ідэялю.

Праграму вяла «charming chartman», як называў яе маёр гораду Таронта, сп.-ні Н. Чорная, даклад да тэму дня прачытала сп.-ні В. Пашкевіч.

Даволі ўдала прышла і канцэртная частка, на якую злажкілі мілагучныя солё сп.-ні В. Лубнік-Арчо і Іры Мігай-Гросараў, дут «Слуцкія Тачкі» ізноў сп.-ні В. Арико і сп.-л. Рагулі, танец «Чарот» ды нашая завіхрыстая «Лянівік» ў выкананні самадзейных танцавальных гурткоў.

Асаблівай атракцыяй былі дзіцячыя выступы, 5-ці гадовы акардыністы Юрка Кон чараваў залю на мени, як гукамі Штраускіх «Хваліяў Дунаю», і сваімі малымі пальчыкамі, што спрыт-

на перабіралі клявішы акардыёну, ды малымі ножкамі, што боўталіся ў так вальсу далёка не даставы падлогі. Таксама «Крыжачок», які не танцавалі, а проста красалі пад сунучны лязгат падковам Рагнеда і Вітаўт Рагулі, а пасля «Полька Янка» Алеся Сладкоўскай, Эвы Пашкевіч і Хрысьціны Сыцепановіч, ды напаследок выступіхору ацаўскіх дзетак пад кіраўніцтвам сп. Лішчонка выклікалі щырыя волескі прызнаныя й сымпаты.

Гэтае дасягненіе нашага съявітаваныня было тое, што Беларусы пачынаючи ўсъведамляць сваю спарадную ролю й заданыне тут на эміграцыі, ставічы справу годнага рэпрэзентавання беларускага імені перад чужынцамі вішчы эгасцічных груповых амбіцій. Жадаем, каб гэтае дагэтуль мясцовую зіўвішча стала на эміграцыі агульна-беларускім.

Заля была ўпрыгожаная нашым нацыянальным бел-чырвона-белым сцягам і Пагоніяй. Съявіточную Акадэмію адкрыў старшыня сэктні, прывітаў прысутных і папрасіў выслухаць малітву «Магутны Божа», пасля чаго прачытала

прынагодны рэфэрэт.

Мінугай цішыні ўшанавалі прысутныя памяць усіх тых, што злажкілі сваё ўзмaganьне ў змаганьне за вольнасць Беларусі.

Пасля афіцыяльнай урачыстасці ўсе запрошаныя за стол, дзе адбылася

на перабіралі клявішы акардыёну, ды малымі ножкамі, што боўталіся ў так вальсу далёка не даставы падлогі. Таксама «Крыжачок», які не танцавалі, а проста красалі пад сунучны лязгат падковам Рагнеда і Вітаўт Рагулі, а пасля «Полька Янка» Алеся Сладкоўскай, Эвы Пашкевіч і Хрысьціны Сыцепановіч, ды напаследок выступіхору ацаўскіх дзетак пад кіраўніцтвам сп. Лішчонка выклікалі щырыя волескі прызнаныя й сымпаты.

Гэтае дасягненіе нашага съявітаваныня было тое, што Беларусы пачынаючи ўсъведамляць сваю спарадную ролю й заданыне тут на эміграцыі, ставічы справу годнага рэпрэзентавання беларускага імені перад чужынцамі вішчы эгасцічных груповых амбіцій. Жадаем, каб гэтае дагэтуль мясцовую зіўвішча стала на эміграцыі агульна-беларускім.

Заля была ўпрыгожаная нашым нацыянальным бел-чырвона-белым сцягам і Пагоніяй. Съявіточную Акадэмію адкрыў старшыня сэктні, прывітаў прысутных і папрасіў выслухаць малітву «Магутны Божа», пасля чаго прачытала

прынагодны рэфэрэт.

Мінугай цішыні ўшанавалі прысутныя памяць усіх тых, што злажкілі сваё ўзмaganьне ў змаганьне за вольнасць Беларусі.

Пасля афіцыяльнай урачыстасці ўсе запрошаныя за стол, дзе адбылася

на перабіралі клявішы акардыёну, ды малымі ножкамі, што боўталіся ў так вальсу далёка не даставы падлогі. Таксама «Крыжачок», які не танцавалі, а проста красалі пад сунучны лязгат падковам Рагнеда і Вітаўт Рагулі, а пасля «Полька Янка» Алеся Сладкоўскай, Эвы Пашкевіч і Хрысьціны Сыцепановіч, ды напаследок выступіхору ацаўскіх дзетак пад кіраўніцтвам сп. Лішчонка выклікалі щырыя волескі прызнаныя й сымпаты.

Гэтае дасягненіе нашага съявітаваныня было тое, што Беларусы пачынаючи ўсъведамляць сваю спарадную ролю й заданыне тут на эміграцыі, ставічы справу годнага рэпрэзентавання беларускага імені перад чужынцамі вішчы эгасцічных груповых амбіцій. Жадаем, каб гэтае дагэтуль мясцовую зіўвішча стала на эміграцыі агульна-беларускім.

Заля была ўпрыгожаная нашым нацыянальным бел-чырвона-белым сцягам і Пагоніяй. Съявіточную Акадэмію адкрыў старшыня сэктні, прывітаў прысутных і папрасіў выслухаць малітву «Магутны Божа», пасля чаго прачытала

прынагодны рэфэрэт.

Мінугай цішыні ўшанавалі прысутныя памяць усіх тых, што злажкілі сваё ўзмaganьне ў змаганьне за вольнасць Беларусі.

Пасля афіцыяльнай урачыстасці ўсе запрошаныя за стол, дзе адбылася

на перабіралі клявішы акардыёну, ды малымі ножкамі, што боўталіся ў так вальсу далёка не даставы падлогі. Таксама «Крыжачок», які не танцавалі, а проста красалі пад сунучны лязгат падковам Рагнеда і Вітаўт Рагулі, а пасля «Полька Янка» Алеся Сладкоўскай, Эвы Пашкевіч і Хрысьціны Сыцепановіч, ды напаследок выступіхору ацаўскіх дзетак пад кіраўніцтвам сп. Лішчонка выклікалі щырыя волескі прызнаныя й сымпаты.

Гэтае дасягненіе нашага съявітаваныня было тое, што Беларусы пачынаючи ўсъведамляць сваю спарадную ролю й заданыне тут на эміграцыі, ставічы справу годнага рэпрэзентавання беларускага імені перад чужынцамі вішчы эгасцічных груповых амбіцій. Жадаем, каб гэтае дагэтуль мясцовую зіўвішча стала на эміграцыі агульна-беларускім.

Заля была ўпрыгожаная нашым нацыянальным бел-чырвона-белым сцягам і Пагоніяй. Съявіточную Акадэмію адкрыў старшыня сэктні, прывітаў прысутных і папрасіў выслухаць малітву «Магутны Божа», пасля чаго прачытала

прынагодны рэфэрэт.

Мінугай цішыні ўшанавалі прысутныя памяць усіх тых, што злажкілі сваё ўзмaganьне ў змаганьне за вольнасць Беларусі.

Пасля афіцыяльнай урачыстасці ўсе запрошаныя за стол, дзе адбылася

на перабіралі клявішы акардыёну, ды малымі ножкамі, што боўталіся ў так вальсу далёка не даставы падлогі. Таксама «Крыжачок», які не танцавалі, а проста красалі пад сунучны лязгат падковам Рагнеда і Вітаўт Рагулі, а пасля «Полька Янка» Алеся Сладкоўскай, Эвы Пашкевіч і Хрысьціны Сыцепановіч, ды напаследок выступіхору ацаўскіх дзетак пад кіраўніцтвам сп. Лішчонка выклікалі щырыя волескі прызнаныя й сымпаты.

Гэтае дасягненіе нашага съявітаваныня было тое, што Беларусы пачынаючи ўсъведамляць сваю спарадную ролю й заданыне тут на эміграцыі, ставічы справу годнага рэпрэзентавання беларускага імені перад чужынцамі вішчы эгасцічных груповых амбіцій. Жадаем, каб гэтае дагэтуль мясцовую зіўвішча стала на эміграцыі агульна-беларускім.

Заля была ўпрыгожаная нашым нацыянальным бел-чырвона-белым сцягам і Пагоніяй. Съявіточную Акадэмію адкрыў старшыня сэктні, прывітаў прысутных і папрасіў выслухаць малітву «Магутны Божа», пасля чаго прачытала

прынагодны рэфэрэт.

Мінугай цішыні ўшанавалі прысутныя памяць усіх тых, што злажкілі сваё ўзмaganьне ў змаганьне за вольнасць Беларусі.

Пасля афіцыяльнай урачыстасці ўсе запрошаныя за стол, дзе адбылася

на перабіралі клявішы акардыёну, ды малымі ножкамі, што боўталіся ў так вальсу далёка не даставы падлогі. Таксама «Крыжачок», які не танцавалі, а проста красалі пад сунучны лязгат падковам Рагнеда і Вітаўт Рагулі, а пасля «Полька Янка» Алеся Сладкоўскай, Эвы Пашкевіч і Хрысьціны Сыцепановіч, ды напаследок выступіхору ацаўскіх дзетак пад кіраўніцтвам сп. Лішчонка выклікалі щырыя волескі прызнаныя й сымпаты.

Гэтае дасягненіе нашага съявітаваныня было тое, што Беларусы пачынаючи ўсъведамляць сваю спарадную ролю й заданыне тут на эміграцыі, ставічы справу годнага рэпрэзентавання беларускага імені перад чужынцамі вішчы эгасцічных груповых амбіцій. Жадаем, каб гэтае дагэтуль мясцовую зіўвішча стала на эміграцыі агульна-беларускім.

Заля была ўпрыгожаная нашым нацыянальным бел-чырвона-белым сцягам і Пагоніяй. Съявіточную Акадэмію адкрыў старшыня сэктні, прывітаў прысутных і папрасіў выслухаць малітву «Магутны Божа», пасля чаго прачытала

прынагодны рэфэрэт.

Мінугай цішыні ўшанавалі прысутныя памяць усіх тых, што злажкілі сваё ўзмaganьне ў змаганьне за вольнасць Беларусі.

Пасля афіцыяльнай урачыстасці ўсе запрошаныя за стол, дзе адбылася

на перабіралі клявішы акардыёну, ды малымі ножкамі, што боўталіся ў так вальсу далёко не даставы падлогі. Таксама «Крыжачок», які не танцавалі, а проста красалі пад сунучны лязгат падковам Рагнеда і Вітаўт Рагулі, а пасля «Полька Янка» Алеся Сладкоўскай, Эвы Пашкевіч і Хрысьціны Сыцепановіч, ды напаследок выступіхору ацаўскіх дзетак пад кіраўніцтвам сп. Лішчонка выклікалі щырыя волескі прызнаныя й сымпаты.

Гэтае дасягненіе нашага съявітаваныня было тое, што Беларусы пачынаючи ўсъведамляць сваю спарадную ролю й заданыне тут на эміграцыі, ставічы справу годнага рэпрэзентавання беларускага імені перад чужынцамі вішчы эгасцічных груповых амбіцій. Жадаем, каб гэтае дагэтуль мясцовую зіўвішча стала на эміграцыі агульна-беларускім.

Заля была ўпрыгожаная нашым нацыянальным бел-чырвона-белым сцягам і Пагоніяй. Съявіточную Акадэмію адкрыў старшыня сэктні, прывітаў прысутных і папрасіў выслухаць малітву «Магутны Божа», пасля чаго прачытала

прынагодны рэфэрэт.

Мінугай цішыні ўшанавалі прысутныя памяць усіх тых, што злажкілі сваё ўзмaganьне ў змаганьне за вольнасць Беларусі.

Пасля афіцыяльнай урачыстасці ўсе запрошаныя за стол, дзе адбылася

на перабіралі клявішы акардыёну, ды малымі ножкамі, што боўталіся ў так вальсу далёко не даставы падлогі. Таксама «Крыжачок», які не танцавалі, а проста красалі пад сунучны лязгат падковам Рагнеда і Вітаўт Рагулі,